

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci **žalobkyně a žalobců: a) A. D.**, nar. ..., st. příslušnost RUS, trvalý pobyt G., U.-M., RUS, nyní Zařízení pro zajištění cizinců B.-J., **b) nezl. D. T.**, nar. ..., a **c) nezl. D. T.**, nar. ..., nezl. žalobci b) a c) trvalým i současným pobytem jako žalobkyně a) a zastoupení žalobkyní a) jako zákonným zástupcem, *žalobci a) až c) dále zastoupení ASIM o.s., Asociací pro právní otázky imigrace, se sídlem Praha 8, Karolínská 654/2, P.O.Box 23*, proti **žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje**, se sídlem Nádražní 2, 306 28 Plzeň, pracoviště Slovanská alej 26, Plzeň (dále jen *žalovaná* či **PČR**), v řízení o **žalobě ze dne 28.6.2013 proti rozhodnutí žalované ze dne 29. května 2013 č.j. X o zajištění cizince za účelem jeho předání,**

t a k t o :

- I. **Žaloba žalobkyně a) A. D. s e z a m í t á .**
- II. **Žaloba žalobců b) nezl. D. T. a c) nezl. D. T., s e o d m í t á .**
- III. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou společnou žalobou ze dne 28.6.2013 se žalobkyně a) i žalobci b) a c) shora uvedení (ohledně nezletilých žalobců nebyla uvedena ani jejich data narození a u žádného z žalobců nebyly uvedeny údaje o jejich trvalém pobytu) domáhali přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 29. května 2013 č.j. X (kopie napadeného rozhodnutí byla připojena) a závěrem požadovali vydání rozsudku, jímž bude napadené rozhodnutí ze dne 29.5.2013 zrušeno a věc vrácena žalované k dalšímu řízení, protože se domnívají, že vydáním napadeného rozhodnutí byli zkráceni na svých právech a rozhodnutí napadli v celém rozsahu

výroku. Žaloba byla předána k poštovní přepravě v Bratislavě (Slovenská republika) dne 28.6.2013 a podepsána nikoli žalobci, ale Mgr. Jaroslavem Větrovským, Ph.D. za ASIM, o.s. na základě plné moci udělené žalobkyní a) i za její nezletilé děti, tj. žalobce b) a c) dne 22.6.2013, aniž by bylo připojeno oprávnění pro jmenovaného k zastupování sdružení navenek a k samostatnému jednání jeho jménem v rozsahu zastupování jednotlivců v řízení před správními, soudními a jinými orgány a sjednávání plných mocí. Až k výzvě soudu jmenovaný zaslal dne 11.7.2013 Stanovy sdružení ASIM, oprávnění k zastupování sdružení navenek (ze dne 7.1.2011) i doklad o ukončeném právnickém vzdělání s tím, že všechny požadované dokumenty již byly soudu a senátu 17A v minulosti zaslány a je běžnou praxí ostatních správních soudů, že stačí dané dokumenty zaslat pouze jednou a nejsou vyžadovány pokaždé znova, je-li podána žaloba. *(K tomu soud poznamenává, že jmenovanému zástupci je s ohledem na jeho vysokoškolské právníké vzdělání nepochybně známo, že dle § 32 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, dále jen o.s.ř., každý, kdo v řízení vystupuje jako zástupce účastníka, musí své oprávnění doložit již při prvním úkonu, který ve věci učinil. Pokud zastupuje jmenovaný v této oblasti různé žalobce, existuje možnost u zdejšího soudu podat písemnou žádost o zapsání do „Seznamu zmocněnců oprávněných jednat za právníkou osobu před Krajským soudem v Plzni“ a v případě vyhovění již postačí odkázat na příslušnou spisovou značku a není třeba zdejšímu soudu zasílat opakovaně doklady o zmocnění/osvědčení/ k zastupování po dobu trvání zmocnění.)*

*Napadeným rozhodnutím žalované ze dne 29.5.2013 č.j. X, které nabylo právní moci téhož dne, bylo rozhodnuto podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon**), že se žalobkyně a) zajišťuje za účelem předání do Polské republiky podle právního předpisu Evropských společenství (Nařízení rady Evropského společenství č. 343/2003 ze dne 18. února 2003), kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států; doba zajištění se dle § 129 odst. 5 zákona stanovuje na 60 dní od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 29.05.2013 od 11:00 hodin.*

*V odůvodnění napadeného rozhodnutí po citaci § 129 odst. 1,3,5 a 6 zákona žalovaná uvedla, že dne 28.5.2013 (správně 29.5.2013, zřejmě písarská chyba) byla žalobkyně kontrolována na dálnici D5 ve směru do SRN ve vozidle Renault Megane RZ: PO X. Žalobkyně ztotožněna jako A. D., st. přísl. RUS cestovala spolu s dětmi T. D., T. D. a při kontrole předložila doklad totožnosti č. X bez víza nebo bez platného povolení k pobytu na území České republiky (dále jen **ČR**). Na území ČR tedy pobývala neoprávněně a proto byla dne 28.5.2013 (správně 29.5.2013) v 11:00 hodin zajištěna dle § 27 odst. 2 z.č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, a byla eskortována na Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen **OPKPE**), kde bylo provedeno daktyloskopování na stanici LSS 3000 a otisky porovnány v systému Eurodac, kde byl nalezen possible HIT. Dále bylo zjištěno, že žalobkyně podala dne 27.05.2013 žádost o azyl v Polsku, proto bylo zahájeno správní řízení ve věci povinnosti opustit území ČR podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona. V protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 29.05.2013 č.j. X mimo jiné uvedla, že z Ruska odcestovala spolu s dětmi a manželem, který všechno zařizoval, ona se stará jen o děti a o domácnost. Z důvodu žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu v Polské republice podané dne 27.5.2013, jsou*

dány důvody pro zahájení řízení za účelem předání podle Nařízení rady Evropského společenství č. 343/2003 ze dne 18. února 2003 (dále jen *Nařízení*), kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států, v průběhu kterého bude rozhodnuto o předání účastníka řízení na území příslušného členského státu Evropské unie - v tomto případě do Polské republiky (dále jen *Polsko*). Předání žalobkyně nelze uskutečnit ve lhůtě 48 hodin vzhledem k tomu, že je nutné zabezpečit náležitosti potřebné k realizaci předání podle předpisu Evropského společenství, kdy přebírající strana (Polsko) má lhůtu dvou týdnů na odpověď a lhůtu na přijetí žadatele o azyl šest měsíců od přijetí žádosti. Z tohoto důvodu byla dle § 129 odst. 5 zákona stanovena doba zajištění na 60 dní od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 29.05.2013 od 11:00 hodin. Nastanou-li skutečnosti uvedené v § 127 zákona, bude zajištění bezodkladně ukončeno. Žalovaná dospěla k závěru, že zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území dle § 123b zákona by bylo zjevně neúčinné, protože se žalobkyně na území ČR nezdržuje na žádné adrese, do Protokolu o vyjádření účastníka řízení sepsaného dne 29.5.2013 uvedla, že celou cestu plánoval manžel a ona se jen starala o děti a o domácnost, celá rodina (manžel a dvě děti) jsou zde s ní, v Rusku nemá žádnou rodinu, její rodiče již nežijí. Z prokázaného jednání žalobkyně by mírnější opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území podle § 123b zákona bylo nedostačující, neboť zde není záruka, že z území vycestuje zpět do Polska, kde je žadatelkou o azyl. Žalovaná dospěla k závěru, že by nebylo účinné ani použití finanční záruky dle § 123 zákona, protože žalobkyně uvedla do shora uvedeného protokolu dne 29.5.2013, že neví, kolik mají k dispozici finančních prostředků a dle seznamu dočasně odebraných věcí sepsaného dne 29.05.2013 mají u sebe jako rodina 100 zlotých a 125 rublů, tedy nemají dostatečné finanční prostředky k poskytnutí finanční záruky dle zákona. Byl proto shledán důvod pro zajištění žalobkyně dle § 129 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona a z těchto důvodů vydala žalovaná rozhodnutí o zajištění a umístění do zařízení B. J.

V žalobě všichni žalobci uváděli především k otázce žalobní legitimace nezletilých žalobců b) a c), že v řízení o zajištění s nimi správní orgán nejednal jako s účastníky řízení a jako takoví nejsou v napadeném rozhodnutí ani označeni. Nicméně podle čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod „kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak“. V tomto směru je pak nutné vykládat i § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen *s.ř.s.*). Nezletilí žalobci byli do zařízení pro zajištění cizinců (dále jen *ZZC*) umístěni v důsledku zajištění ostatních členů rodiny, včetně žalobkyně a). Vydáním napadeného rozhodnutí tak bylo zasaženo i do subjektivních práv obou nezl. žalobců; jedná se zejména o právo na osobní svobodu (čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech z r. 1950, dále jen *Evropská úmluva*), právo na soukromý a rodinný život (čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy), právo na respektování nejlepšího zájmu dítěte (čl. 3 Úmluvy o právech dítěte) aj. Je tedy zřejmé, že podmínky pro podání žaloby stanovené § 65 odst. 1 s.ř.s. byly v jejich případě splněny a vedle žalobkyně a) (tj. osoby výslovně označené v napadeném rozhodnutí) je nutné přiznat žalobní legitimaci i nezl. žalobcům b) a c) s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen *NSS*) ze dne 30.9.2011 č.j. 7 As 103/2011-54. - *část III. žaloby*

* V části žaloby označené IV. žalobci pod bodem 1. tvrdili porušení § 68 odst. 2 zákona 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen *správní řád*) ve spojení s § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu a čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy, neboť dle § 68 odst. 2 správního řádu je povinností správního orgánu označit ve výroku svého rozhodnutí účastníky řízení. Dané ustanovení přitom výslovně odkazuje k § 27 odst. 1 téhož zákona, které v písm. b) označuje za účastníky, je-li řízení zahájeno z moci úřední, „dotčené osoby, jimž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají“. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že jako účastník řízení je ve výroku označena pouze žalobkyně a) a přitom z jeho odůvodnění vyplývá, že k zajištění žalobkyně a) došlo za situace, kdy cestovala osobním vozem po dálnici poblíž Plzně a během silniční kontroly vyšlo najevo, že nemá povolení k pobytu v ČR a následně, že před vstupem na území ČR požádala o mezinárodní ochranu v Polsku. Z napadeného rozhodnutí je však dále zřejmé, že společně s žalobkyní a) cestovaly též dvě jeho nezletilé děti (žalobce b) a žalobce c)) a dále manžel žalobkyně. Žádná z těchto osob neměla oprávnění k pobytu v ČR, a všechny proto byly následně umístěny v ZZC, kde nyní pobývají společně s žalobkyní a). O zajištění manžela žalobkyně a) bylo rozhodnuto samostatným rozhodnutím (č.j. KRPP-88603-14/ČJ-2013-030022), avšak v případě nezl. žalobců žádné samostatné rozhodnutí o zajištění vydáno nebylo. Z uvedeného je tak zřejmé, že napadené rozhodnutí o zajištění založilo povinnost strpět umístění do ZZC nejen ve vztahu k žalobkyni a), ale de facto též ve vztahu k oběma nezl. žalobcům. Také v případě nezl. žalobců tedy došlo v důsledku vydání napadeného rozhodnutí k založení povinnosti ve smyslu § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu a na tyto žalobce je proto nutné nahlížet jako na neopomenutelné účastníky řízení, jejichž označení se v souladu s § 68 odst. 2 musí ve správním rozhodnutí objevit.

Žalobci dále zdůraznili, že stejná povinnost - tj. vydat rozhodnutí o zajištění i ve vztahu k nezl. žalobcům - vyplývá též z čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy, podle něhož „nikdo nesmí být zbaven svobody kromě (Evropskou úmluvou stanovených) případů, pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem“. Také Evropská úmluva tedy předpokládá, že před zajištěním jednotlivce proběhne formalizované řízení zakončené rozhodnutím, v jehož rámci dojde ze strany příslušných orgánů ke zvážení všech individuálních okolností případu. Z navazující judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen *ESLP*) týkající se čl. 5 Evropské úmluvy vyplývá, že ke zbavení osobní svobody jednotlivce může dojít v podstatě dvojím způsobem, a to rozhodnutím správního orgánu nebo rozhodnutím soudu (*ESLP, De Wilde, Ooms a Versyp v. Belgie*, 18.6.1971, §76).

Umístění dítěte do ZZC představuje stejné zbavení svobody, jako je tomu v případě jeho dospělých rodičů (viz např. *ESLP, Muskhadzhieva a ost. v. Belgie*, 19.1.2010, §74). Z hlediska trvání a účinků zásahu do osobní svobody se přitom postavení žalobkyně a) a postavení nezl. žalobců nijak neliší, všichni jsou ubytováni ve stejném zařízení, podléhají permanentnímu dohledu policie a soukromé bezpečnostní agentury, zdravotní, právní a jiné služby jsou jim dostupné ve stejném rozsahu, materiální podmínky v zařízení jsou pro všechny shodné. Navíc je zřejmé, že způsob výkonu zbavení svobody a účinky tohoto opatření (ve smyslu rozsudku *ESLP Ammur v. Francie*) dopadají na nezl. žalobce v mnohem větší míře než na jejich matku, a to vzhledem k jejich velmi nízkému věku (3 a 1 rok). Na této skutečnosti nic nemění ani fakt, že pokud by měli nezl. žalobci zajištěn jiný způsob ubytování, mohli by se souhlasem rodičů pobývat mimo zařízení (viz § 140 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců). Je totiž třeba zohlednit faktickou situaci nezl. žalobců, tj. zejména jejich nízký věk, umístění obou rodičů do ZZC a absenci příbuzných na území ČR. Možnost, že by

nezl. žalobci mohli být ubytováni mimo ZZC, se tak jeví jako zjevně nerealizovatelná a čistě hypotetická. ESLP přitom pravidelně ve svých rozsudcích zdůrazňuje, že práva chráněná Evropskou úmluvou jsou práva konkrétní a účinná a nikoliv práva teoretická a iluzorní (ESLP, Chamafeva ostatní v. Rusko a Gruzie, 12.4.2005, § 311).

Umístění nezl. žalobců do ZZC tedy představuje zbavení osobní svobody ve smyslu čl. 5 Evropské úmluvy. Také v jejich případě, je tedy nutné aplikovat všechny záruky stanovené tímto ustanovením. Fakt, že podle § 140 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou nezl. žalobci v ZZC pouze „ubytováni“ se svými rodiči, je nemůže zbavit ochrany, kterou čl. 5 Evropské úmluvy zaručuje všem osobám zbaveným svobody. Absence jakéhokoliv rozhodnutí o jejich zajištění však vede k tomu, že Policie při umisťování nezl. žalobců do ZZC v žádném okamžiku nezkontroluje, zda takovéto jejich zajištění není svévolné. Respektování těchto záruk - zejména zkoumání, zda podmínky zbavení svobody jsou pro tento účel vhodné - se přitom zdá být u nezletilých dětí ještě důležitější než v případě dospělých osob. V posuzovaném případě to platí tím spíše, že oba nezl. žalobci mají velmi nízký věk (3 a 1 rok), žalobce b) navíc trpí tělesným postižením dolních končetin.

Žalobci uzavřeli, že fikce, podle které nejsou nezl. žalobci v ZZC zajištěni, ale pouze ubytováni, a absence jakéhokoliv individualizovaného rozhodnutí o jejich zajištění neodpovídají požadavku zákonnosti ve smyslu čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy. Navzdory znění § 140 odst. 1 zákona je proto nutné, aby žalovaná jednala i s těmito nezl. žalobci jako s neopomenutelnými účastníky řízení (v souladu s § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu) a jako takové je v žalobou napadeném rozhodnutí i náležitým způsobem označila.

* Pod bodem 2. žalobci tvrdili porušení čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy, protože umístění žalobkyně a) i umístění nezl. žalobců do ZZC představuje zbavení svobody ve smyslu čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy, jak výše dovodili. Na všechny žalobce se tedy vztahuje požadavek, aby podmínky zajištění byly přiměřené účelu, pro který bylo nařízeno (ESLP; Rashed v. Česká republika, op.cit., § 68), ale tak tomu ale v daném případě není. Pokud jde o nezl. žalobce, pak s ohledem na svůj velmi nízký věk oba potřebují zvláštní péči zohledňující jejich zranitelné postavení. Zranitelnost žalobce b) je o to větší, že trpí viditelným postižením dolních končetin, žádné odborné vyšetření mu nebylo provedeno a nepostupuje žádnou rehabilitaci. Oba nezl. žalobci pocházejí z rizikové oblasti, jakou je Čečensko, které se svými rodiči opustili za účelem vyhledání mezinárodní ochrany. Podmínky zajištění však situaci extrémní zranitelnosti obou nezletilých žalobců nijak nezohledňují. Nevyhovující je zejména zdravotní péče, když v ZZC není dětská lékařka, zajištěným cizincům, včetně nezl. žalobců, je poskytována pouze nutná a neodkladná zdravotní péče; rovněž absentuje péče psychologa, nikdo z personálu pracujícího v ZZC nemá žádné speciální vzdělání pro práci s dětmi. Problematická je rovněž úroveň stravování, která neodpovídá požadavkům na výživu dětí. Uvedené nedostatky dopadají v intenzivní míře především na nezl. žalobce, proto je tak možné jednoznačně uzavřít, že podmínky v ZZC, kam byli umístěni, nelze považovat za vhodné či přiměřené, a to zejména s ohledem na nízký věk žalobců, tělesné postižení žalobce b) a fakt, že oba nezletilí žalobci pocházejí z nestabilního čečenského regionu a jsou žadateli o mezinárodní ochranu. Zajištění nezl. žalobců je proto nutné považovat za svévolné. Dané nedostatky však dopadají přímo i na žalobkyni a), která je již v pokročilém stádiu těhotenství (přibližně 14 dnů před plánovaným porodem) vyžadující zvýšenou lékařskou i nutriční péči, a navíc fakt, že zajištění nezl. žalobců bylo svévolné dopadá i do právního postavení žalobkyně a), která je jejich matkou a je tedy zřejmé, že případné rozhodnutí žalované neumístit nezletilé

žalobce do ZZC by nutně mělo za následek i neumístění do ZZC žalobkyně a) (z důvodu zachování celistvosti rodiny). Porušení čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy v případě nezl. žalobců tak způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí i ve vztahu k žalobkyni a).

* Pod bodem 3. žalobci tvrdili porušení ust. § 123b zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 37 písm. b) Úmluvy o právech dítěte (č. 104/1991 Sb., dále jen „Úmluva“), protože dle ust. § 123b zákona je povinností Policie rozhodnout o zajištění cizince pouze tehdy, není-li možné uplatnit žádné ze zákonem stanovených zvláštních opatření za účelem vycestování. To platí i v případě rozhodování o zajištění cizince dle § 129 téhož zákona (viz rozsudek NSS ze dne 18.10.2012, sp. zn. 7As 107/2012). Čl. 37 písm. b) Úmluvy navíc stanoví, že „zatčení, zadržení nebo uvěznění dítěte se (...) používá pouze jako krajní opatření a na co nejkratší možnou dobu“. Je tedy zřejmé, že důkazní břemeno, které musí žalovaná unést, aby zdůvodnila své rozhodnutí, je mnohem těžší, pokud jde o zajištění nezletilých žalobců, než je tomu u žalobkyně a). V napadeném rozhodnutí však jakákoliv úvaha ve vztahu k nezl. žalobcům chybí.

Pokud jde o žalobkyni a), žalovaná nemožnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 písm. a) zákona shledala v tom, že (a) žalobkyně se na území ČR nezdržuje na žádné adrese a (b) cestu do ČR plánoval její manžel a ona se jen starala o děti; takovéto odůvodnění je však nedostatečné a právně bezvýznamné, neboť z uvedeného rozhodně nevyplývá, že by úsilí Policie o předání do Polska hodlala mařit (spíše naopak) a obdobně skutečnost, že se v době zajištění se svojí rodinou nezdržovala na žádné adrese, ještě neznamená, že se na konkrétní adrese v souladu s § 123b odst. 1 písm. a) zákona zdržovat nemůže. Tím, že žalobkyně a), její nezletilé děti a její manžel požádali v Polsku o mezinárodní ochranu (a toto řízení o mezinárodní ochraně doposud neskončilo), je na ně nutné nahlížet jako na žadatele o azyl ve smyslu čl. 2 písm. c) směrnice Rady 2003/9/ES ze dne 27. ledna 2003, kterou se stanoví minimální normy pro přijímání žadatelů o azyl (dále jen **přijímací směrnice**). Tato směrnice se tedy vztahuje na všechny žalobce (viz čl. 3 přijímací směrnice) a dle čl. 13 odst. 1 „členské státy zajistí, aby žadatelům byly dány k dispozici materiální podmínky přijetí, jakmile podají žádost o azyl“. Mezi tyto materiální podmínky patří mj. též poskytnutí ubytování (čl. 14 přijímací směrnice), anebo poskytnutí finančních prostředků umožňujících „odpovídající životní úroveň pro zajištění zdraví a živobytí žadatelů“ (čl. 13 odst. 2 přijímací směrnice). Uvedené povinnosti členských států byly do českého právního řádu transponovány mj. tím, že žadatelům o mezinárodní ochranu je v ČR bezplatně poskytováno ubytování. Podle § 79 odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, k ubytování žadatele o udělení mezinárodní ochrany slouží pobytová střediska. V případě neumístění žalobkyně a) a její rodiny do ZZC je tak povinností ČR poskytnout dotyčným ubytování v některém z pobytových středisek Ministerstva vnitra, v nichž pak žalobkyně a) i její rodina mohou mít hlášený pobyt a nic tedy nebrání, aby si mohli plnit povinnosti vyplývající z uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 písm. a) zákona.

Žalovaná při zaslání shora uvedené žaloby soudu společně se správním spisem dne 8.7.2013 sice *zaslala i písemné vyjádření*, z jehož obsahu však bylo zřejmé, že se nejedná o vyjádření k žalobě žalobkyně, ale jedná se o vyjádření k žalobě údajného manžela žalobkyně V. T., nar. 1974, proti rozhodnutí žalované ze dne 30.5.2013 č.j. X, která je vedena u zdejšího soudu pod sp. zn. 17A 32/2013, proto soud vyzval dne 11.7.2013 žalovanou k zaslání vyjádření k žalobě v této věci.

Následně žalovaná dne 22.3.2013 ve svém vyjádření závěrem navrhla zamítnutí žaloby a uvedla, že rozhodnutím o zajištění zletilé žalobkyně (dále jen *žalobkyně*) nedošlo k omezení osobní svobody ani práva volného pohybu nezletilých žalobců. Žalovaná dále zdůraznila, nezletilí žalobci nejsou a nikdy nebyli zbaveni svobody, vždy byli v souladu s § 140 zákona ubytováni a záleželo a záleží jen na vůli a možnostech zákonných zástupců (včetně žalobkyně), zda zajistí ubytování svých dětí (nezletilých žalobců) jiným způsobem a jinde, například cestou orgánu sociálně právní ochrany dětí, předáním příbuzným, neziskovým organizacím atp. Bylo postupováno podle zákona, absence rozhodnutí u ubytování nezletilých žalobců je zákonem předpokládána, a kdyby zákonodárce chtěl, aby k ubytování dle § 140 zákona bylo třeba vydat rozhodnutí, vyjádřil by tuto svou vůli v zákonném ustanovení. Rovněž bylo zdůrazněno, že šlo o zajištění žalobkyně dle § 129 odst. zákona, když zejména z odst. 3 je zřejmé, že jde o specifické řízení, které je zahájeno vydáním rozhodnutí o zajištění za účelem předání, jež je prvním úkonem v řízení. Navíc v případě, že by žalovaná přivzala nezletilé žalobce jako účastníky řízení (následně, až po vydání rozhodnutí?), pak by se jednalo de-facto o zcela formální úkon. Nezletilí žalobci ve věku 1 a 3 roky nejsou schopni chápat smysl řízení a jejich vyjádření by bylo získáno prostřednictvím zákonného zástupce (žalobkyně), kterému (oběma, včetně manžela žalobkyně) byla dána možnost se vyjádřit ústně do protokolu ke všem skutečnostem; další dvě vyjádření by byla jen samoúčelná a nadbytečně by zatěžovala žalovanou náklady na provedení správního řízení ve formě tlumočného, když tlumočnicka zajistila žalovaná na vlastní náklady za účelem a s vědomím co nejlepšího šetření práv dotčených osob. Žalovaná se také vyjádřila k žalobním bodům žaloby a neshledala je důvodnými se zdůrazněním, že tvrzení žalobců o fyzickém postižení jednoho nezletilých žalobců se nezakládá na pravdě. Pokud může žalovaná posoudit, ani jeden z nezletilých žalobců nevykazoval v době rozhodování o zajištění žalobkyně žádné fyzické postižení, žalobkyně ani druhý rodič postižení neuváděli. K dalším podmínkám ubytování v zařízení se žalovaná nevyjádřila, neboť zařízení provozuje Ministerstvo vnitra ČR podle § 130 odst. 2 zákona a ne žalovaná. Rovněž žalovaná podotkla, že žalobkyně byla 25.6.2013 hospitalizována v nemocnici v M. B. na gynekologicko-porodnickém oddělení pro nastupující porod a bylo o ni náležitě postaráno, přičemž k prvnímu vyšetření za účasti tlumočnicka (šlo na vrub žalované) byla žalobkyně dopravena už v průběhu jejího pobytu v P. u žalované a k jejímu transportu do zařízení žalovaná přistoupila až po kladném vyjádření odborného lékaře. Obdobně jako o gravidní je možné se postarat o specifické zdravotní potřeby dětí. Zajištěné i s nimi ubytované osoby jsou k odborným vyšetřením a ošetřením dopravovány zcela standardně; v případě nezajištění zejména gravidní žalobkyně by si péči zřejmě musela zajistit žalobkyně sama, zcela jistě se značnými potížemi. Dále žalovaná uvedla, že důsledně zvážila možnosti využití všech možností daných zákonem před zajištěním s vědomím, že zajištění jakožto nejzávažnější zásah do práv a oprávněných zájmů žalobců, je až posledním možným řešením, své úvahy dostatečně popsala v napadeném rozhodnutí; jednala pouze podle zákona, především zákona o pobytu cizinců, jenž implementoval Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16.12.2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Také bylo uvedeno, že dne 2.7.2013 byla zaslána v rámci prověřování důvodů zajištění žádost o poskytnutí informace ve smyslu možnosti uskutečnit transfer do Polska s ohledem na zdravotní stav žalobkyně a jejího nově narozeného dítěte a dle obdržené odpovědi bude možné transfer realizovat.

Ze správního spisu zaslaného žalovanou vyplývá, že skutečnosti uvedené v napadeném rozhodnutí i v obsáhlém vyjádření k žalobě odpovídá zcela jeho obsahu.

V této věci je soudu z úřední činnosti známo, že pod sp. zn. 17A 32/2013 je vedeno řízení o žalobě žalobců a) V. T., nar. ..., st. příslušnost RUS, trvalý pobyt G., U.-M., RUS, b) nezl. D. T., nar. ..., a c) nezl. D. T., nar. ..., naposledy všichni žalobci Zařízení pro zajištění cizinců B. – J., přičemž žalobci a) až c) jsou dále rovněž zastoupeni ASIM o.s., Asociací pro právní otázky imigrace, se sídlem Praha 8, Karolínská 654/2, P.O.Box 23, proti téže žalované a to proti jejímu rozhodnutí ze dne 30.května 2013 č.j. X. Žalobce a) je otcem nezletilých žalobců b) a c), přičemž jak obsah žaloby vedené pod sp. zn. 17A 32/2013, tak obsah žaloby vedené pod sp. zn. 17A 31/2013 je ohledně nezl. žalobců b) a c) zcela identický, a to jak v rozsahu žalobní legitimace, tak v rozsahu žalobních bodů. Rozsudkem ze dne 17.7.2013 č.j. 17A 32/2013-33 byla žaloba žalobce a) V. T. zamítnuta (výrok I. rozsudku) jako nedůvodná a žaloba žalobců b) nezl. D. T. a c) nezl. D. T. byla odmítnuta (výrok II. rozsudku) z důvodu litispendence.

Soud se nejprve zabýval tím, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé (*podmínky řízení*), k nimž soud přihlíží kdykoliv za řízení (§ 64 s.ř.s. a § 103 o.s.ř.) a před věcným projednáním žaloby žalobce a) řešil otázku, v jakém rozsahu je oprávněn se konkrétními v žalobě uplatněnými žalobními výhradami meritorně zabývat.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen *s.ř.s.*), *soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“).* Specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu, rozhoduje s účinností od 1.1.2012 ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění, o povinnosti opustit území, o zajištění cizince, o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.).

Dle § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s. platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou.

Podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo v nedostatku důvodů rozhodnutí a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

Při řešení této otázky vyšel zdejší soud z ustálené judikatury správních soudů, kterou shrnul např. v rozsudku ze dne 30.9.2011, č.j. 7 As 103/2011-54 (dostupný na www.nssoud.cz) NSS, kdy uvedl, že „...žalobce může v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu účinně namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech, přičemž zkrácením na právech je pak nutno rozumět nejen zkrácení na právech hmotných, ale i na právech procesních. Žalobce se tedy může domoci ochrany jen proti porušení těch

vlastních práv, na nichž byl vydaným rozhodnutím sám zkrácen, nikoliv porušení práv jiného subjektu. (viz např. rozsudky NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001 - 67, č. 379/2004 Sb. NSS, ze dne 28. 1. 2009, č. j. 8 As 52/2008 - 92, ze dne 29. 8. 2008, č. j. 5 As 10/2008 - 103, nebo ze dne 19. 8. 2011, č. j. 5 As 58/2011 - 141, všechny dostupné z www.nssoud.cz).“

V této věci však převážná část žalobních bodů směřovala výhradně a přímo k porušení práv nezletilých dětí žalobkyně a), tedy žalobců b) a c), což se týká plně prvního žalobního bodu, jehož podstatou je tvrzení o porušení § 68 odst. 2 ve spojení s § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu a čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy, a převážné části dalších dvou žalobních bodů. Pro takový závěr svědčí zcela jednoznačně použité formulace, z nichž vyplývá (jak uvedeno shora), že tyto námitky uplatňují přímo nezletilí žalobci b) a c), nikoliv žalobkyně a) jako zákonný zástupce žalobců b) a c). Žalobkyně a) prokazatelně pouze udělila plnou moc k zastupování „i jménem svých nezl. dětí“ ASIM o.s., Asociace pro právní otázky imigrace. Zástupce však koncipoval žalobu tak, že ji podávají tři plně procesně způsobilí účastníci řízení – žalobci a) až c), z nichž žádný nemusí být zastoupen zákonným zástupcem (§ 35 odst. 1 s.ř.s.), což je zřejmé i z první strany žaloby a označení žalobců.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí v rozsahu vymezeném shora vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), tj. 29.5.2013, a napadené výroky rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, jak vyplývá z § 75 odst. 2 s.ř.s..

Soud nesouhlasí s názorem žalobkyně a), že porušení čl. 5 odst. 1 Úmluvy v případě nezletilých žalobců b) a c), že podmínky v ZZC, kam byli nezletilí žalobci umístěni, nelze považovat za vhodné či přiměřené, proto jejich zajištění je nutné posoudit jako svévolné, což způsobuje nezákonnost rozhodnutí i ve vztahu k žalobkyni a), jelikož případné rozhodnutí žalované neumístit nezletilé žalobce do ZZC by nutně mělo za následek i neumístění do ZZC žalobkyně a) z důvodu zachování celistvosti rodiny.

Žaloba směřuje proti rozhodnutí žalované o tom, že se dle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona zajišťuje pouze žalobkyně a) a řešení otázky, která je předmětem řízení, obsahuje výroková část rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu), neboť napadeným rozhodnutím žalované byla osobní svobody zbavena výlučně žalobkyně a), nikoliv nezletilí žalobci b) a c). Pouze v důsledku zajištění matky (i otce) se nezletilí žalobci b) a c) nacházejí v ZZC na podkladě § 140 zákona, jak zdůraznila i žalovaná ve svém vyjádření k žalobě dne 22.7.2013.

Dle § 129 odst. 1 a 3 zákona policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství); policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. Nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá

rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Podle § 140 odst. 1, věta první a druhá zákona provozovatel je oprávněn ubytovat v části s mírným režimem cizince, vůči kterému má zajištěný cizinec vyživovací povinnost nebo jej má v péči, nelze-li zajistit péči o něj jiným způsobem (dále jen "ubytovaný cizinec"). Ubytovanému cizinci poskytne stravu a další služby jako zajištěnému cizinci.

Citované ustanovení se vztahuje na případy, kdy na již zajištěném cizinci jsou závislé další osoby (cizinci), tedy osoby, že vůči nim má zajištěný cizinec a) *vyživovací povinnost* nebo b) *je má v péči*. *Zajištěným cizincem* se cizinec stává až v okamžiku, kdy rozhodnutí správního orgánu o jeho zajištění nabyde právní moci. Ze znění citovaného § 140 (... *nelze-li zajistit péči o něj jiným způsobem* ...) je nezbytné dovodit, že režim ubytovaného cizince je režimem náhradním, který nastupuje až poté, nelze-li realizovat režim zákonem preferovaný, tj. péči o osoby závislé na zajištěném cizinci (např. nezletilé dítě či děti jako v této věci) jiným způsobem, než ubytováním v ZZC. O způsobu zajištění péče o osobu závislou na zajištěném cizinci je tudíž oprávněn rozhodnout toliko zajištěný cizinec, který ani omezením osobní svobody zajištěním nepozbývá postavení zákonného zástupce závislé osoby (§ 27 odst. 1,2 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákona). Z uvedeného tedy vyplývá, že ubytování osob závislých na zajištěném cizinci způsobem definovaným v § 140 odst. 1 větě první zákona není obligatorním důsledkem zajištění takového cizince, nýbrž je projevem vůle zajištěného cizince nepochybně podmíněným momentálními možnostmi a okolnostmi (např. pobyt příbuzných nebo známých zajištěného cizince na území ČR ochotných po dobu zajištění zajistit péči o osoby závislé). V § 140 odst. 1 věta třetí zákona je ještě stanoveno, že *je-li ubytovaný cizinec schopen uvědomit si omezení spojená s pobytem v zařízení, přihlíží se k projevu jeho vůle*, tudíž je zde i možnost takových osob se k předmětnému vyjádřit. Z § 140 odst. 1 věty druhé zákona vyplývá, že režim ubytovaného cizince je režimem ochranným, zabezpečujícím namísto zajištěného cizince jako osoby primárně povinné základní potřeby osob závislých na zajištěném cizinci (ubytování, stravu a služby), a to ve stejném rozsahu, v jakém se ho dostává i zajištěnému cizinci.

Není-li ubytovaný cizinec zbaven osobní svobody na základě rozhodnutí správního orgánu, pak nutně platí, že v průběhu pobytu může na časově omezenou dobu se svolením zajištěného cizince jako zákonného zástupce ZZC opustit, z čehož vyplývá, že na rozdíl od zajištění cizince, jehož osobní svoboda je časově omezena rozhodnutím správního orgánu, režim ubytovaného cizince není přímo časově limitován správním orgánem, přičemž k jeho ukončení může dojít v důsledku změny poměrů i před vypršením stanovené doby zajištění, zcela bez možnosti ingerence správního orgánu, resp. provozovatele ZZC (např. zajistí-li zajištěná osoba dodatečně péči o nezletilé žalobce b) a c) jinak než pobytem spolu s žalobkyní a) a v této věci i s jejich otcem v ZZC).

V napadeném rozhodnutí se však nenachází výrok o zajištění nezletilých cizinců, tj. synů žalobkyně a) a ani z obsahu správního spisu nevyplývá, že by žalobkyně a) poté, co bylo pravomocně rozhodnuto o jejím zajištění (do té doby nebyl žádný důvod pro úvahu o možné péči jiné osoby o její nezletilé děti), žalovanou informovala, že péči o nezletilé děti má zajištěnu jiným způsobem a jejich ubytování v ZZC z tohoto důvodu není nezbytné. Takovéto

tvrzení není obsaženo ani v žalobě, ale naproti tomu skutečnosti uváděné žalobkyní a) před zajištěním a konstatované v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovanou ve vztahu k § 123b zákona (*na území ČR se nezdržuje na žádné adrese, celou cestu plánoval manžel a ona se starala jen o děti a o domácnost; celá její rodina, tj. manžel a dvě děti, jsou s ní; v Rusku nemá žádnou rodinu, její rodiče již nežijí*) svědčí pro to, že jinou variantu zajištění péče o své nezletilé děti než režim ubytovaného cizince ve smyslu § 140 zákona k dispozici neměla. Z uvedeného nelze dojít k jinému závěru, že správnost tvrzení o umístění nezletilých žalobců do ZZC je svévolné, nemá oporu v obsahu správního spisu žalované ani v podané žalobě.

Podle přesvědčení soudu rovněž není správný ani právní názor žalobkyně a), že „*případné rozhodnutí žalované neumístit nezletilé žalobce do ZZC by nutně mělo za následek i neumístění do ZZC žalobkyně a)*“ a již z tohoto důvodu by rozhodnutí ohledně žalobkyně a) trpělo nezákonností.

Nelze přehlédnout, že žalovaná nezletilé děti žalobkyně z důvodů shora podrobně rozvedených do ZZC neumístila, naopak je nezpochybnitelné ze všech zjištěných okolností, že žalobkyně a) nebyla schopna zajistit péči o nezletilé děti jiným způsobem (ani její manžel), a tudíž režim ubytovaných cizinců byl v podstatě projevem její vůle nepochybně ovlivněné objektivními podmínkami. Ze znění § 140 zákona nelze dovodit, že předpokladem pro přijetí do režimu ubytovaného cizince je jakékoliv rozhodnutí žalované. Kromě toho zákon pro aplikaci institutu zajištění cizince podle § 129 stanoví určité zákonné předpoklady, bez jejichž naplnění zajistit cizince není možné, když splnění podmínek stanovených zákonem je třeba zkoumat ve vztahu ke každému cizinci zvlášť. Z žádného ustanovení zákona ale nevyplývá, že v případě vede-li správní orgán řízení o zajištění cizince, zajištění neprovede, je-li takový cizinec doprovázen cizincem, vůči němuž má zajišťovaný cizinec vyživovací povinnost nebo jej má v péči. Tudíž názor, že neumístění nezletilých žalobců do ZZC by nutně mělo za následek i neumístění do ZZC žalobkyně a) nemá žádné zákonné opodstatnění.

Rovněž druhý žalobní bod o nedostatečném a právně bezvýznamném odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně nemožnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 písm. a) zákona není dle soudu opodstatněný.

NSS v rozsudku ze dne 18.10.2012, č.j. 7 As 107/2012-40 uvedl, že „*Před zajištěním cizince za účelem jeho předání podle § 129 zákona č. 326/1999 Sb., je správní orgán povinen zvážit využití mírnějšího opatření, konkrétně zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b a § 123c citovaného zákona, a tuto úvahu promítnout do odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince.*“ Žalovaná v této věci postupovala tímto naznačeným způsobem, když zvážila možnost využití mírnějších, zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona a své úvahy vyjádřila v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Poukazovala-li žalobkyně a) na Směrnici Rady 2003/9/ES, již se stanoví minimální normy pro přijímání žadatelů o azyl, konkrétně na čl. 14 a povinnost poskytnout žadatelům o azyl ubytování, pak vzhledem k tomu, že žalobkyně a) požádala o azyl v Polsku, bylo povinností tamních správních orgánů poskytnout ubytování podle vnitrostátních právních předpisů řešících problematiku mezinárodní ochrany, nikoliv žalované, která ani o pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany nerozhoduje podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, o

tom rozhoduje jiný orgán než žalovaná (§ 77). Jelikož žalobkyně podala žádost o azyl v Polsku a nikoli v ČR, tudíž na ni v ČR nelze předmětnou Směrnicí z tohoto titulu aplikovat.

Žalobu žalobkyně a) soud shledal z výše predestřených příčin jako nedůvodnou, a proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zamítl (*výrok I. rozsudku*).

Pokud se týká nezletilých žalobců b) a c), v této věci neshledal zdejší soud důvod k zohlednění názoru NSS vyjádřeného v rozsudku č.j. 7 As 103/2011-54 ze dne 30.9.2011 týkajícího se také rodiny cizinců s nezletilými dětmi, kdy rodiče byli zajištěni za účelem správního vyhoštění s tím, že doba trvání zajištění byla stanovena na 70 dnů, jelikož i přes názor NSS, jímž argumentuje i zástupce žalobkyně a) i nezletilých žalobců b) a c). Protože však nedošlo ke změně zákona (o pobytu cizinců) a § 129 i § 140 zákona byl k rozhodnému datu a je dosud účinný ve shora citovaném znění, proto je zdejší soud jeho znění povinen respektovat a vycházet z platného zákona, což také učinil stejně jako žalovaná a proto rozhodl, jak uvedeno ve výroku II. rozsudku a žalobu nezletilých žalobců odmítl, neboť žaloba byla podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou. Účastenství nezletilých žalobců v řízení by mělo dle zdejšího soudu smysl pouze a jediné v tom případě, že by po vydání rozhodnutí o zajištění cizince, tj. rodiče či rodičů nezletilých, bylo zahájeno a vedeno řízení o umístění zajištěného cizince do ZZC, v takovém případě by bylo žádoucí, aby i nezletilí byli účastníky řízení, protože by mohli, ale nemuseli, být umístěni společně s rodiči a tudíž by bylo s ohledem na nezletilé i hodnotit, zda zamýšlené ZZC je vhodné i pro pobyt těchto dětí. Takové řízení však dle zákona (o pobytu cizinců) není upraveno a tedy ani vedeno, proto v této projednávané věci soud neshledal žádný zákonný důvod pro vyhovění žalobě ohledně nezletilých žalobců a jejich žalobu odmítl z důvodu § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

Soud ještě podotýká, že i z důvodu času je nezbytné o zajištění cizince rozhodnout v co nejkratším termínu, proto by účastenství nezletilých nepřineslo naprosto žádný posun do rozhodovací činnosti žalované, jelikož ta je povinna pouze zkoumat, zda jsou či nejsou splněny podmínky pro správní zajištění cizince bez ohledu na počet nezletilých dětí, které s ním byly v době zadržení a následném rozhodnutí o zajištění. Bezzubé procesní účastenství by nebylo ku prospěchu věci, jelikož např. z důvodu kolize zájmů mezi rodičem a nezletilým dítětem by musel být nezletilému ustanoven opatrovník. Navíc nelze připustit, aby „v zájmu ochrany nezletilých dětí“ nebylo rozhodnuto o zajištění jejich rodiče či rodičů, i když dle zákona podmínky pro zajištění splňují. Naopak zněním § 140 zákona zákonodárce ponechává toliko na vůli rodiče (zákonného zástupce dle našeho právního řádu) či rodičů, jakým způsobem bude zajištěna péče o nezletilé děti mladší 15ti let, tedy zda budou po pravomocném zajištění rodičů umístěni společně s nimi či zda se rozhodnou svěřit je do péče jiné osoby (např. příbuzní, známí, dětský domov či jiné nestátní zařízení). Zákonodárce upravil pouze režim cizinců starších 15ti let (např. § 124 a § 124b zákona), tudíž pokud by měl úmysl a zájem upravit jiným způsobem poměry nezletilých dětí zajištěných cizinců, učinil by tak nepochybně v potřebném rozsahu, což ale učiněno nebylo. Z tohoto důvodu rozhodnutí o tom, kde budou nezletilé děti zajištěných cizinců po dobu jejich zajištění, je toliko na jejich rozhodnutí a navíc tím, že není upraveno místo pobytu formou rozhodnutí o zajištění, je zákonodárcem umožněno rodičům nezletilých i v době,

kdy oni sami jsou zajištěni na základě rozhodnutí správního orgánu na stanovenou dobu, změnit místo pobytu nezletilých mimo ZZC.

Ze všech uvedených důvodů nebyla žaloba shledána důvodnou i přes přesvědčení žalobců a jejich zástupce vyjádřené v žalobních bodech, z nichž žádný soud neshledal důvodným. Záleželo pouze na rozhodnutí rodičů nezletilých, že po podání žádosti o azyl v Polsku dne 27.5.2013, opustili tento stát a vydali se do Spolkové republiky Německo přes území ČR, tudíž pouze rodiče nezletilých jsou zodpovědní za situaci, do níž se díky nim nezletilí dostali a nelze přenášet zodpovědnost na ČR, tedy stát, který žalobkyni a její rodině nepovolil vstup na území, jelikož o takové povolení ani nepožádali, a vinit jej z údajně neutěšené situace rodiny v důsledku zajištění rodičů za účelem předání do Polska, je velice neseriózní. Navíc ČR prostřednictvím svých orgánů dostala svým povinností a o rodinu žalobkyně se postarala v souladu se zákonem, kdy dokonce na náklady státu byla zajištěna i péče o žalobkyni, která dne 26.6.2013 v nemocnici v M. B. porodila syna, jak vyplývá z obsahu správního spisu. Ze strany rodičů nezletilých žalobců se jedná o závažnou nezodpovědnost, že s tak malými dětmi a žalobkyní ve vysokém stupni těhotenství se vydají do jiného státu, aniž by údajně věděli, přes jaké státy pojedou a zvolí nejistotu dalšího vývoje a následně se ve státě, jehož správní orgán postupoval v souladu se zákonem (o pobytu cizinců) i Směrnice Evropské unie, domáhají něčeho, co není zákonem upraveno, přičemž dle platných zákonných norem není důvod o nezletilých v řízení o zajištění rodičů (cizinců) rozhodovat a na stát přenášet zodpovědnost za činy rodičů nezletilých. Nelze přehlédnout ani nezpochybnitelné právo každého státu stanovit si podmínky, za nichž je umožněn cizincům vstup na jeho území a v případě jejich porušení dochází k sankcím v souladu s příslušnými zákony, když v ČR se jedná hlavně o zákon o pobytu cizinců.

O nákladech řízení žalobkyně a) soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. (*Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*) Žalobkyně a) ve věci úspěch neměla a úspěšná žalovaná náhradu nákladů řízení nepožadovala. O nákladech řízení žalobců b) a c) soud rozhodl podle § 60 odst. 3 věta první s.ř.s. (*žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta*) s ohledem na procesní výsledek věci těchto žalobců (*výrok III. rozsudku*).

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o této stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 31. července 2013

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně